

Jėzaus dovana – kaip linkėjimai (Jn 20, 19–23)

Šventosios Dvasios Atsiuntimas – Sekminės, 2020 m. gegužės 31 d.

– Jėzus dosnus. Ramybės palinki, dovanoja Dvasią. Ar žinai, kaip ją pajusti? – klausia Dominykas susidomėjęsios Benediktos.

– Gal čia panašiai kaip su linkėjimais? Jų nematai, bet kai kas nors perduoda – norisi lėkti laukais ir visiems šypsotis.

– Šventoji Dvasia dar padeda atleisti. Kai meldžiuosi, jaučiu, kaip ji manyje kvėpuoja, – prisimena brolis.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Šventosios Dvasios Atsiuntimas (Apd 2, 1–11)

– Žiūrėk, nežiopsok, nuskrido Šventoji Dvasia, – Dominykas rodo prasklendžiantį baltą paukštį.

– Čia tik balandis, – šypteli Benedikta. – Jis taikus, draugiškas paukščiukas, visada gyvena netoli žmonių. Šventoji Dvasia taip vaizduojama, kad žmonės suprastų.

– O kam jos reikia? Gal pakaktų ir Jėzaus? – Dominykui vis tiek neaišku.

– Prisikėlęs Jėzus nukeliavo pas Tėvą, o mums jiedu siuntė Šventąją Dvasią. Ji žmonėms padeda tikėti, suteikia daug ramybės, drąsos. Šventoji Dvasia ateina švelniai, tyliai ir ramiai, jei meldžiamės ir ryžtamės daryti gera, – paaiškina sesutė.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Dvasia padeda pažinti tiesą (Jn 15, 26–27; 16, 12–15)

– Jau žinau, kam reikalinga Šventoji Dvasia! – nudžiunga Benedikta. – Jėzus galbūt visur laiku nesuspėtų. Dvasiai, kuri sau plevena be kūno, daug lengviau būti įvairiose vietose ir taip žmonėms padėti.

– Prisikėlęs iš numirusių Jėzus gali suspėti visur. Šventoji Dvasia – tai Dievo dosnumo ženklas. Per Šventąją Dvasią nuolat sulaukiame Dievo pagalbos, gauname įvairių dovanų: maldingumo, išminties, supratimo ir kitokių, – paaiškina tėtis.

– Šventoji Dvasia gyvena tyliai kažkur giliai širdyje ir visada pašnabžda, kaip geriau pasielgti... – patylomis šnibžda mama.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Kuo laikau Jėzų? (Lk 9, 18–24)

– Gal gali pasakyti, kaip savo maldose vadini Jėzų? – susidomėjo Benedikta.

– Tiesiog sakau: „Gerasis Jėzau“. Dar kartais pridedu „ir gailestingas“, kad Jis nepamirštų atleisti, kai ką nors iškrečiu. O kodėl klausi? – sunerimsta Dominykas.

– Na, reikia žinoti, kam mes meldžiamės. Kai meldžiuosi, sakau: „Viešpatie Jėzau.“ Vadinasi, Jėzus – mano gyvenimo Dievas, kuris mane gelbėja, o ne šiaip koks griežtas tikybos mokytojas, – taria Benedikta.

– O iš kur tu žinai? – nustemba broliukas.

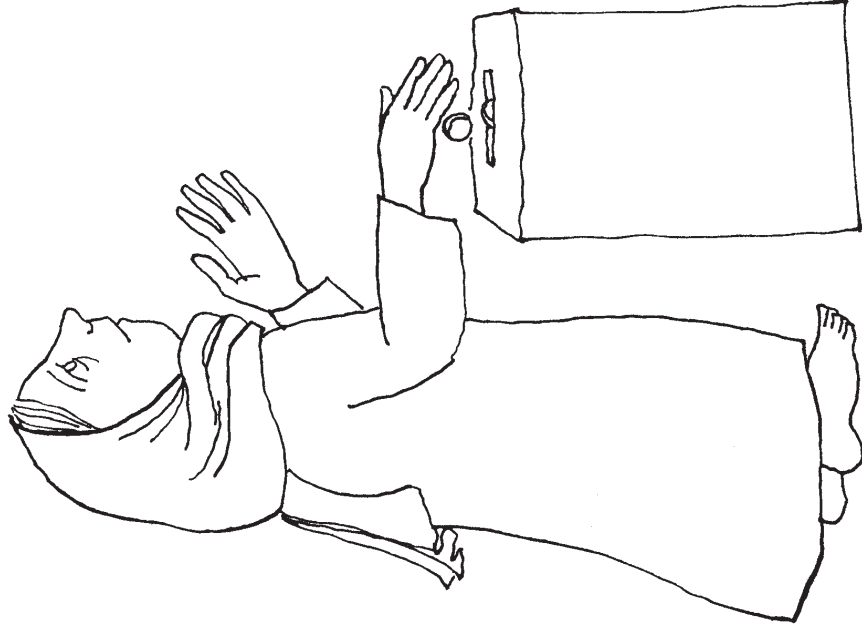
– Daug žmonių suprato, kad Jėzus pasaulio Gelbėtojas ir Dievas tik tada, kai jis numirė ir prisikėlė. Taip jis nugalėjo mirtį. Be to, dažnai prisimename, ką jis kalbėjo, kokius stebuklus padarė, o ir dabar padeda ir lydi.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Dalytis nuoširdžiai (Mk 12, 38–44)

- Jėzus labai pastabus, nes pamatė ir mokiniams parodė kuklią našlę, kuri nesigirdama paukojo visa, ką turėjo, – džiaugiasi Dominykas.
- O kai reikės parduotuveje už pirkinius sumokėti ir autobusu namo parvažiuoti, ką ji darys? – sunerimsta Benedikta.
- Ji tikriausiai pėsčia vaikščioja, be to, neketino nieko pirkti. Dosnią širdį turi kuklūs ir paprasti žmonės. Jie dalijasi, o kai reikia – ir patys sulaukia pagalbos, – tiki Dominykas.
- Kas vaišina gailėdamas ar puikuodamasis – apgailėtinas gobšuoelis. Jis nebus nei linksmas, nei laimingas. Dosnus žmogus moka džiaugtis ir kitus nudžiugin-ti, – sako mama, tą tikrai žinodama, nes ji visad mielai pavaišina svečius.

Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,

muspalvino